

MAXIM LEO

Liek proti starnutiu
je na svete.
Stačí si vziať.

Od spoluautora
knihy FRANKIE

IKAR

A VŠETCI BUDEME MLADÍ

MAXIM LEO

**A VŠETCI
BUDEME
MLADÍ**

Preložila Zuzana Guldanová

IKAR

Maxim Leo
WIR WERDEN JUNG SEIN

Copyright © 2024, Verlag Kiepenheuer & Witsch

GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

Translation © 2026 by Zuzana Guldanová

Cover illustration © Mario Wagner / 2Agenten

Cover design © Barbara Thoben, Cologne

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0741-3

JAKOB

Keby sa ho neskôr pýtali, kedy sa začal jeho ozajstný život, odpovedal by, že 21. júna 2024 o 15.14 hod.

Lebo presne v tom okamihu mu v mobile cinkla správa od nej. Presne v tom okamihu sa jeho pomerne bezvýznamná minulosť stretla s absolútne významnou budúcnosťou a vytvorila hrubú čiaru medzi PRED TÝM a PO TOM.

Pôvodne si chcel správu prečítať, až keď príde domov, no nebola dlhá, a keď už preletel prvé dva riadky, prečítal si ju hneď na školskom dvore. Znela takto: *Čau, počula som Tvoj sound u Šťastných slonov, fakt banger. Ako to robíš? Niekedy mi to musíš ukázať...*

Sedel v električke, jej slová mu neschádzali z mysle, celkom ako tie strašidelné hlavy v počítačovej hre Call of Mercy, ktorú minulý týždeň testoval v betaverzii. Čo znamená niekedy? Že je len trocha zvedavá a v podstate by sa nič nestalo, keby sa niekedy nezáväzne stretli? A čo znamenajú tie tri bodky na konci? Čo ak je za tým viac? Čo ak mu chce naznačiť, že sa už nevie dočkať, kedy sa konečne stretnú?

Dokelu, fakt neviem, uvažoval. V škole nám vtŕkajú do hlavy všetko možné – ako sa vypočíta uhol v trojuholníku, ako prebieha fotosyntéza, o čom uvažoval Goethe, keď sa zasa vybral na cestu po Taliansku, ako pochopiť báseň. Ale ako pochopiť totálne nečakanú správu od baby, ktorá je úplná sigma, to nám zabudli povedať. A pritom je to mega dôležité.

Rozhodol sa, že sa sústreďí na to, čo je na celej záležitosti pozitívne – Marie mu poslala správu! Veď ešte pred pár hodinami by ani nevedel s určitosťou povedať, či tá baba vôbec registruje, že niekto ako on žije. A teraz má od nej správu! Ona mu napísala! Jej prsty sa museli dotknúť klávesnice na displeji a teraz mu svietia v mobile! To je taká slay predstava, že sa ju bojí domyslieť do konca.

Električka sa šinula po Danziger StraÙe, Jakob si správu čítal stále znova a znova, a keď sa náhodou niekoľko minút díval inam, chytila ho panika, že by sa mu mohla z mobilu stratiť. Až keď na Arnswalder Platz vystúpil a mal pred sebou posledných pár metrov k domu, zišlo mu na um, že by sa patrilo na správu odpovedať. Nie hneď, aby nevyzeral nedočkavý. Ale zasa to ani nemôže veľmi odkladať, aby to nevyznelo drzo... Večer o siedmej, pomyslel si, to je taký správny čas. Po štyroch hodinách, to bude vyzerať nonšalantne, ale zasa nie nezdvorilo. Len tak, akoby si pred večerou čekoval mobil a čírou náhodou v ňom medzi záplavou iných správ, ktoré mu nejaké baby furt posielajú, objavil ešte túto.

V skutočnosti dostáva pravidelné správy iba od štyroch osôb – od mamy, od Philippa a od Juliana, to sú dvaja počítačoví nerdi z 10. C, a potom ešte od Klause, ktorý

šéfuje zvukovému oddeleniu v Ubisoft Entertainment. Teraz vyzerá, akoby bol sociopat, nejaký freak. Ale to nie je, aspoň na začiatku nebol. Za všetko môže tá debilná choroba, chronická srdcová nedostatočnosť, pre to ochorenie je ustavične unavený, vyčerpaný, musí sa šetriť. Keď má v škole vyjsť tri poschodia do chemického labáku, krúti sa mu hlava, spotí sa. Nijaký šport, nijaký tanec, nijaký školský výlet, nijaké prespávačky u kamarátov. A preto nijakí kamaráti. Namiesto toho ustavičný strach, aby sa nezadychčal. Ani krok bez injekcie v žltej plastovej škatuľke, matkine ustarostené pohľady, súcitné pohľady ostatných.

Sediť doma je bezpečné, môže sa motať na počítači, hrať FIFA aj strieľačky, cítiť, že žije. Keď mal dvanásť, začal hrať Fortnite. V tej počítačovej hre šlo v podstate o to, že po globálnej katastrofe bolo ľudstvo takmer vyhladené, odvádiť vyliezali zombíci, a tých pár, ktorí prežili, mali založiť novú civilizáciu. Bohvieako ho to nezaujalo, ale bola tam slay grafika, no ešte lepšie boli zvukové efekty, keď sa krajinou prehnala piesočná búrka alebo keď jednookému zombíkovi sekerou rozťali lebku. Trocha ho sklamal sound, ktorým sa hráčovi strhávali body. Znelo to, ako keď mince padajú do kanála, no podľa neho to vôbec nepasovalo k ostatným zvukovým efektom. Presne tak to napísal aj do mailu adresovanému vývojárovi Fortnite Darrenovi Suggovi, a hneď mu aj poslal zvukový efekt, ktorý na kompe sám namiešal. Po troch dňoch sa mu ozvali z právneho oddelenia Epic Games v Cary v Severnej Karolíne a spýtali sa ho, na akú adresu mu majú poslať zmluvu. O dva týždne na bankovom účte rodičov cinklo 12 000 amerických dolárov, lebo vlastný účet ešte nemal.

Takto sa to pred štyrmi rokmi začalo. Od tých čias uzavrel takých zmlúv niekoľko. Momentálne zarába viac ako jeho rodičia spolu. Najväčší úspech zaznamenali zvukové efekty pre kapelu The Happy Elephant – kúpili ich od neho pred dvoma mesiacmi. Chalani z Kalifornie sa o ňom nejakým zázrakom dozvedeli a od tej chvíle sa oňho nezaujímajú len počítačoví maniaci, ale aj normálni ľudia. A dokonca baby ako Marie.

Ach, Marie! Do ich triedy prišla v deviatke, pred zimnými prázdninami. Mala nezvyčajne hlboký hlas, jazvičku pod ľavým obočím a úzke zelené oči. Nosila pánske svetre vo veľkosti XL, ktoré jej viseli až po kolená, a mužlové náhrdelníky, ktoré sama vyrábala. Nebola krásna na prvý pohľad, totiž, jasné, že bola. Ale nepatrla medzi tie prvoplánové krásavice ako Leoni s umelými mihalnicami a jamkami na lícach. Z Marie niečo vyžarovalo, neuveriteľná energia. Mala obrovské sebavedomie, robila si, čo sa jej zachcelo, hovorila, čo sa jej zachcelo. Keď bola smutná, vôbec to neskrývala. Proste sigma.

Všetci mali pred ňou rešpekt, dokonca aj tí, ktorí si o nej mysleli, že je divná. Marie ľudí magicky priťahovala, možno aj tým, že bola taká úprimná. Sedela dve lavice pred Jakobom, presne v jeho zornom poli, takže z nej celé dni nespustil oči a zároveň to vyzeralo, že sa díva na tabuľu. Určite si ho vôbec nevšimla. Alebo si ho možno aj všimla, ale nič nepovedala.

Za celý školský rok sa s ňou rozprával asi trikrát. Ak sa teda rozprávaním dajú nazvať dialógy typu „Doriti, to je kosa!“ alebo „To je teda fakt“. Marie často hovorila *doriti*, a to bolo asi aj jediné, čo Jakobovi na nej prekážalo.

Keď prišiel domov, hneď si sadol k písaciemu stolu. Bolo päť preč, na to, aby vymyslel nejakú odpoveď, mu už neostávajú ani dve hodiny. Ide o pár viet, takže to vyzerá, akoby mal more času. Lenže ak sa človek vie ľahko a dobre vyjadrovať zvukom, neznamená to, že to isté dokáže so slovami. Jakob bol mlčanlivý, ale nie preto, lebo rád mlčal, ale preto, lebo väčšinou nemal ani šajnu, čo by mal povedať. Dobrú hodinu len sedel, rozmýšľal.

Problém je už oslovenie. Marie mu napísala „čau“. Má aj on teraz napísať len čau? Veď to by mohlo vyzeráť, že nemá fantáziu! Najradšej by napísal *Milá Marie*, ale dnes také niečo nikto normálny nenapíše. Tak sa rozhodol, že oslovenie predbežne vynechá. Namiesto toho napísal: *Ďakujem za poklonu. Sám neviem, ako to robím, ide to nejako samo od seba. Takže Ti to ani neviem vysvetliť, nanajvýš by som Ti to mohol ukázať.* To znie celkom dobre, uvažoval. Keby mal odvahu, pozval by ju domov, veď kde inde by jej mohol ukázať, ako robí zvukové efekty? Lenže odvahu nemal, a tak len zo žartu pokračoval: *Mám zvukové štúdio na Bötzowstraße 32, ale musíš sa poponáhľať, lebo vstupenky sa míňajú.* Vtom sa otvorili dvere, vošla matka. Jakob chcel poslednú vetu bleskovo vymazať, no omylom stlačil *odoslať*.

Na druhý deň radšej nešiel do školy. Predstieral, že ho bolí žalúdok, a dúfal, že s tým vydrží ešte aj ďalší deň. Marie na jeho správu nereagovala, no tomu sa ani nečudoval. Čo si o ňom mohla pomyslieť? Veď vyzerá ako nejaký sebavedomý hajzlík.

Na tretí deň už musel ísť do školy. Po školskom dvore prešiel so sklonenou hlavou, dúfal, že ho nezbadá,

možno už na tú hroznú správu aj zabudla. Človek by sa nemal brať tak vážne, prebleslo mu hlavou, keď vtom začul svoje meno. Obrátil sa a videl, že Marie mieri rovno k nemu. Ako v Battlefield, keď sa na vás rúti raketa a vy už nemôžete nič urobiť. Teraz na mňa vychrlí, ako mnou opovrhuje, rozmliaždi ma na kašu, uvedomil si a dúfal, že sa mu podarí zamrmlať niečo trápne na ospravedlnenie, a potom bude koniec.

Lenže keď Marie pred ním zastala, netvárila sa opovrživivo ani nepriateľsky. „Dnes som párkrát volala tvojej sekretárke, ale vravela, že sa uvoľníš až o mesiac. Tak som si povedala, že sa ťa spýtam osobne.“

Zdvihol zrak. „To bol joke, nemyslel som to vážne...“

Usmiala sa. „Fakt? Ešte dobre, že to vravíš, sama by som to nepochopila.“

„Ja len... ja som... vlastne som to vôbec nechcel napísať.“

„Prečo? Veď to bolo vtipné.“

„Myslíš?“

„Hej, môžeš napísať, čo sa ti zachce, ty si hviezda, ja som groupie.“

„A na to si ako prišla?“

„Doriti, lebo píšeš hudbu pre moju obľúbenú kapelu!“

„Ja nepíšem hudbu, oni len použili pár mojich zvukových efektov.“

„Aha, tak potom to nestojí za reč. Každému z nás už volali chalani z niektorej slávnej americkej kapely. Napríklad mne osobne volajú bežne.“

Jakob cítil, že sa červená. „Fakt je to tvoja obľúbená kapela?“

„Hej, podľa mňa robia banger songy, nie?“

„Myslíš napríklad *Waiting for The Nightmare*?“

„Čo? Aj ty si ich fanúšik?“

„Nie, to je soundtrack k *Borderlands*.“

„*Borderlands*?“

„To je taká strieľačka, kedysi som to hrával.“

Prekvapene naňho pozrela. Teraz jej došlo, aký som cringe, pomyslel si. Marie určite chodí na koncerty, tančuje, fajčí, pije. A ja zatiaľ sedím za kompom a ládujem čipsy s príchuťou syra a cibule. Naklonila hlavu, pokrčila plecami. „Je mi ľúto, ale ja som v živote nijaké hry nehrala. Myslíš, že by som napriek tomu mohla navštíviť štúdio slávneho majstra?“

Nasledujúce dni sa hrozne vliekli. Dohodli sa na piatok večer a pred Jakobom stála ťažko zvládnuteľná úloha – ako zariadiť, aby to uňho nevyzeralo ako v detskej izbe, ale ako v zvukovom štúdiu. Najprv zvesil zo steny plagáty s tuleňmi. Bolo mu za nimi ľúto, lebo tulene má fakt rád. Navyše musel vymyslieť, čo tam zavesí namiesto tých tuleňov. Chvíľu uvažoval o plagáte Happy Elephant, ale to by Marie hneď prekukla. Napokon vybral reprodukciu, ktorú raz jeho matka kúpila v nejakej galérii. Bola na nej žena s perlovou náušnicou – čím dlhšie sa na ňu pozeral, tým väčšími mu pripomínala Marie. Radšej budem freak, ktorý má záľubu v holandských maliaroch, než weirdo s tuleňmi.

Štúdiovou atmosféru podporil dvoma hranolmi z čierneho polystyrénu a od otca si požičal starý mikrofón Sennheiser. Nemalo to logiku – on predsa zvuky nenahráva live, ale mixuje ich na kompe, lenže v živote sú chvíle, keď je vzhľad dôležitejší než vnútorný obsah. No stáli pred ním ďalšie závažné otázky – čo si má obliecť, ako má

prinútiť mladšieho brata, aby nevyliezol zo svojej izby, čo má povedať rodičom, aké nápoje má ponúkať, či sviečky na parapete nebudú vyzeráť prehnane romanticky, či mu tá vyrážka na brade do piatka zmizne.

S návštevami dievčat mal minimálne skúsenosti, možno by sa skôr hodilo povedať nulové. Ani inak nebol ktovieako skúsený, s dievčaťom sa bozkával len raz, ale to sa vlastne ani neráta, lebo to dievča bola jeho sesternica Lotte, ktorá sa chystala na prvé rande a z neho si urobila figuranta.

Okrem toho bol sám osebe presvedčený, že je extrémne nepríťažlivý. K vlastnému telu mal negatívny vzťah, doteraz ho vždy len sklamalo – namiesto svalov bledé trasľavé cesto a tých pár chlпов, čo sa mu objavilo na hrudi, sa už stratilo. Mimochodom, týkalo sa to aj ochlpenia na intímnych miestach, aj tie mu predtým dosť bujne zarástli, no v poslednom čase mu tam ostalo zopár smiešnych chlпkov. Určite to súvisí s tými novými liekmi. Berie kvantum tabliet a kapslí, ani si nepamätá, že by niekedy nebral lieky. Občas mu z nich príde zle, niekedy sa celý vyháďže alebo ho hrozne rozbolí hlava. Takže keď prišiel o pár chlпов v rozkroku, to už ani neriešil.

Napriek všetkému bol pevne rozhodnutý, že si svoje nečakané šťastie čo najväčšmi užije. Stále nemohol uveriť, že Marie ho naozaj onedlho navštíví. Bolo by oveľa jednoduchšie, keby sa s ňou až do piatka nestretol, vôbec nevedel, ako sa má správať, keď sa v škole stretnú. Má sa tváriť akoby nič? Môže ju osloviť? Marie mu to našťastie uľahčila – pred všetkými mu zakývala, v kaviarni sa posadila vedľa neho a každému na počkanie vyklopila, že

v piatok ide k Jakobovi. Na jednej strane sa mu to zdalo senzačné, na druhej strane zas ani veľmi nie. Veď ak z toho nie je pať, tak jej na ňom asi až tak nezáleží, nie?

Nadišiel piatok. Vyučovanie sa vlieklo ako Mario Kart so zlým internetovým pripojením. Jakob nič nevidel, nič nepočul, sedel v lavici ako omámený, dúfal, že sa od vzrušenia nezrúti zo stoličky. Občas nenápadne zaletel pohľadom k Marie, ale vyzerala veľmi zaujatá, najprv niečo čítala, potom kecala a chichotala sa s Tomom.

Čo ak na naše stretnutie už dávno zabudla, prebleslo mu hlavou. Zrazu sa mu to zdalo veľmi pravdepodobné. Sklamanie v ňom ešte narástlo, keď ho už viac neobdarila ani pohľadom, ba skončilo sa aj vyučovanie a nič mu nepovedala.

Najradšej by všetko zrušil. Vždy lepšie, keď rande canceluje sám, nebude čakať, že ho canceluje ona. Mohol by povedať: „Sorry, Marie, ale celkom som zabudol, že mám dnes večer videohovor. Veď vieš, West Coast, brutálny časový posun. O podrobnostiach zatiaľ nemôžem hovoriť, ale myslím, že to bude banger..“ Rozmyslel si to len preto, lebo klamať by bolo ešte trápnejšie, než byť odmietnutý.

Nadišiel večer. Sedel v izbe, prstami hladil hranoly z čierneho polystyrénu, dúfal, že sa čoskoro ozve zvonček.

Lenže zvonenie neprichádzalo, zato zaklopala matka a spýtala sa, či bude jeho návšteva s nimi večerať. A kedy príde. A ako sa volá. A potom zaklopal ešte aj brat, hľadal nejaký posraný dom z playmobilu.

Napokon sa zvonček predsa len ozval. Prvé minúty boli totálne surreálne – tie dva obrazy nevedel dať do-

kopy – svoju izbu a ju. Nešlo mu do hlavy, že Marie zrazu stojí tam, kde inak býva len on sám, potreboval čas, aby to spracoval. Prezerala si fotky nad písacím stolom – na jednej bol v deň štrnástych narodenín pri tulleňom výbehu v zoologickej záhrade.

„Máš rada tulene?“

„Čo ja viem...“

Včera večer čítal v nejakej internetovej poradni, že na prvom rande by človek mal klásť čo najviac otázok – zistiť, o čo sa druhý zaujíma, a zároveň si zachovať kontrolu nad rozhovorom. Pár otázok si pripravil, no zrazu sa mu zdali trápne. Podľa internetu mali byť úprimné a veľmi osobné, v najlepšom prípade mali prirodzene vyplývať z rozhovoru. No super, pomyslel si, ale čo dovtedy, kým sa rozhovor rozbehne! Marie chodila po izbe ako mačka, všetko si pozorne prezerala.

„A čo vlastne robievaš, teda, myslím, okrem školy... Máš nejakého koníčka?“ zajachnal Jakob a najradšej by sa nakopal do zadku. Taká banálna otázka!

„Koníčka?“ Marie naňho pobavene pozrela.

„Len som si myslel... tie tulene... či máš rada zvieratá...“

„Ani nie. Ale mám malú ségru, ktorá vrieska ako pavrián a má aj chlpy ako opička.“

„A koľko má rokov?“

„Len teraz sa narodila. Myslím, že rodičia sa báli, že sa v posteli nebudú mať s kým mojskať, tak si rýchlo upiekli ďalšie decko.“

„A čo ty na to?“

„V pohode, hlavne, že sa budú menej hádať. Lenže momentálne sú hotoví, hádajú sa ešte viac ako predtým.“

„Moji rodičia sa väčšinou hádajú potajomky v kúpeľni. Myslia si, že to nepočujem.“

„A o čom...“

„Stále to isté. Zakaždým sa to začne, keď otec povie, že matka je rovnaká ako jej matka. To je rozbuška.“

Maria sa posadila k písaciemu stolu. „Tomu rozumiem. Nikto predsa nechce byť taký ako jeho rodičia. Niekedy si predstavujem, ako budem neskôr žiť. Keď budem dospelá.“

„A ako?“

„Je to zvláštne, ale neviem si to predstaviť, dospelosť nie je koncept, ktorý by ma očaril. Byť dospelý musí byť hrozná nuda, samé starosti, zodpovednosť. Po tom teda rozhodne netúžim.“

„Iste, no deti si zasa na všetko musia pýtať dovolenie. A niektorí dospelí určite majú aj zábavný život.“

„Ja viem, lenže najväčšiu zábavu majú vtedy, keď sa správajú ako deti. Keď si naši dajú trávku, hneď sa chichocú, zrazu sú fakt šťastní. Zrazu zabudnú na stres.“

„Hej, viem, ako to myslíš,“ povedal Jakob. Napätie z neho postupne opadalo. „Možno by sme sa mali tu a teraz dohodnúť, že my budeme najmenej dospelí dospelí, akí kedy boli.“

„Super!“ nadšene zvolala Marie. „Budeme ako divé husi, čo odlietajú do teplých krajín, keď príde zima.“

„Ale divé husi letia vždy spolu.“

„Ty ma chceš požiadať o ruku?“

Očervenel. „Nie, ja som len...“

„Čože? Ty sa so mnou nechceš oženiť?“

„Ja... jasné, že by som chcel, keby to nebolo také hrozne dospelé,“ odvetil Jakob a s úžasom si uvedomil,

že sa mu práve podarilo v prítomnosti dievčata povedať niečo vtipné.

Marie sa rozosmiala. „Vieš čo? Dohodnime sa, že keby raz jeden z nás mal dospieť, ten druhý si preňho môže vymyslieť nejaký trápny trest.“

„A čo by podľa teba bolo dosť trápne?“

„Myslíš, že ti to zavesím na nos?“

„Jasné, pochopil som. No mne je trápne takmer všetko, takže to nebudeš mať ťažké.“

„Hlavné je, aby sa ten druhý rozosmial.“

„Alebo rozplakal. Lebo dospelí väčšinou neplačú.“

„Dobre. A ty si kedy naposledy plakal, Jakob?“

Zarazil sa. Nebol zvyknutý uvažovať o takýchto veciach, tobôž o nich rozprávať. Lenže pocit hanby sa vytratil ako mávnutím čarovného prútika. Akoby Marie naňho preniesla svoju bezstarostnosť, bezprostrednosť. Akoby sa z neho v jej prítomnosti stal niekto iný. „Pred dvoma týždňami som bol v parku, nejakí chalani hrali futbal a jeden sa ma spýtal, či by som si nechcel zahrať s nimi. Hrozne, hrozne, hrozne som chcel.“

„Ale nemohol si. Pre tú chorobu.“

„Ty o tom vieš?“

„Jasné.“

„Vieš, hrozne ma to... zarmútilo. Predstava, že som ešte nikdy...“ hlas sa mu zachvel, zmĺkol. Marie vstala, podišla k nemu, objala ho. Cítil jej líce na svojom líci, vlasy jej voňali cigaretovým dymom. Stál ako skamenený, nevedel, či je smutný alebo šťastný.

„Dobrý trik,“ povedala Marie a pomaly ho pustila. „Na to balíš baby?“

„Väčšinou,“ odvetil Jakob a musel sa usmiať. Cítil sa ľahký ako ešte nikdy. Potom Marie povedala, aby jej konečne ukázal, ako vyrába tie zvuky. Posadili sa ku kompu, on jej to vysvetľoval, ona počúvala. Páčilo sa mu, aká je sústredená, prehrával jej obľúbené zvuky, počúvala so ztvorenými očami.

„Jakob, to je úžasné, mám pocit, akoby vo mne explodovali emócie.“

„Vieš, ja nie som veľký rečník. Toto je môj jazyk, takto dokážem povedať všetko, čo chcem.“

„A keby si mal zvukom vystihnúť mňa, ako by to znelo?“

Chvíľu uvažoval, potom otvoril nejaký priečinok a klikol na súbor s názvom Marie. Ozval sa jemný šplachot, šušťanie vody v horskom potoku.

„Ty si na mňa urobil zvuk?“

Zasa očervenel. „Nikdy by som si nebol pomyslel, že ti ho niekedy pustím.“

Asi o hodinu, Marie už bola dávno preč, keď v izbe osamel, zdalo sa mu, že to, čo sa medzi nimi stalo, ani nemôže byť pravda. Keď krátko pred polnocou ležal v posteli, v duchu si premietal sekundy, keď ho objala. Iste ho chcela len utešiť, no aj tak nikdy nezabudne na jej vôňu a na jej teplo. Pociťoval erekciu a zišlo mu na um, že by nebolo nič ľahšie, než si ho teraz vyhoniť, lenže to nešlo, úd mu ostal čudne ochabnutý. Možno je to normálne, uvažoval, keď je človek práve zalúbený, keď sú city silnejšie ako kedykoľvek predtým.

No keď sa mu to nepodarilo ani na ďalší deň, začal si robiť starosti, nepomohlo ani video s pornom. Vtáku mu

len ovísal ako unavené zviera. Jakob uvažoval, kedy naposledy onanoval, určite to už bolo dosť dávno. Bohvieako tomu neholdoval, najmä odkedy mu lekár povedal, že orgazmus by uňho mohol vyvolať kolaps. Neskôr sa síce ukázalo, že to bolo prehnané, ale isté obavy v ňom ostali, a preto prikladal ruku k dielu oveľa zriedkavejšie ako ostatní chalani v triede.

Čo je to so mnou? Súvisí to s novými liekmi? Alebo som stále taký nabudený kvôli Marie? Mimochodom, hneď na druhý deň ráno mu poslala správu: *Ďakujem za pekný večer a teším sa na skoré stretnutie... Nedospelí forever!* A on jej odpovedal: *Ďakujem. Bolo to slay. Ešte nikdy som sa s nikým tak nezhováral ani necítil.* No potom správu neodoslal, pripadala mu hlúpa, trápna. Ako by pred ňou v jeho živote nebolo nič dôležité. Aj keď to bola pravda, nemusí jej to hneď zavesiť na nos. Namiesto toho napísal: *Hej, bolo to slay, musíme si to čo najskôr zopakovať. Nedospelí forever!*

Začali sa letné prázdniny, chodievali spolu do parku, stavali hrady z piesku pri jazere, jeden druhému hádzali do úst gumové medvedíky. Marie ich chytala priam bravúrne, nie ako on.

„Mne to nejde,“ zúfal si a Marie mu pritisla pery na ústa a sladkým jazykom mu vsunula medzi zuby dva medvedíky. To bol ich prvý bozk. Cítil jej suché pery, srdce sa mu rozbúchalo. Prebleslo mu hlavou, či to nie je nebezpečné, čo ak odpadne ako minule na retiazkovom kolotoči? No potom si povedal, že by bolo celkom fajn a hádam aj celkom primerané, keby ho také dievča vybozkávalo do bezvedomia.

Už sa stretávali takmer každý deň, chodili sa do zoo pozerať na tulene, jeden druhého krmili špagetovou zmrzlinou, bozkávali sa na nábřeží Sprévy, popíjali pivo, počúvali depresívnu muziku. Ona ho naučila hrať pingpong a on ju vzal na koncert Happy Elephant. Každý večer jej na dobrú noc poslal nový sound. Už jej mohol povedať všetko, z ničoho nemal strach. Možno len z toho, že by sa to niekedy z nejakého drbnutého dôvodu mohlo skončiť.

No celkom pravda to zasa nebola, predsa len ostalo niečo, čo jej nemohol povedať. To o vtákovi, lebo ešte vždy sa mu ho nepodarilo aktivovať. Ale možno na to už prišla aj sama, keď ležali v tme pri Spréve a ruka jej zablúdila do jeho rozkroku. Trocha ho hladkala, a keď sa nič nedialo, prestala. Na internete sa dočítal, že sa to stáva, keď je človek veľmi vzrušený. Chce to trpezlivosť.

Možno by sa to zmenilo, keby sme sa spolu vyspali, pomyslel si. Predstavoval si, aký by to bol pocit, keby boli obaja nahí. Vtedy pocítil teplú vlnu vzrušenia a napokon sa prebral aj ten jeho nešťastný vták. Jakob získal novú nádej.

O pár dní mu povedala, že rodičia na víkend odcestovali, že u nej môže prenocovať. Toto bude posledná skúška, teraz sa ukáže, pomyslel si Jakob. Nakúpil kondómy, sekt, Marine obľúbené čipsy a zazvonil. Pozreli si film, popíjali, zatancovali si na hudbu Arlo Parks, vyzliekli sa a ľahli si do Marinej úzkej detskej postele. Jeden druhému sa dívali do očí, cítil na hrudi jej prsia a pochopil, že toto je úžasný okamih. Teda, mohol by byť úžasný, keby tam neležal ako doska, ustavične sa nekontroloval, či sa tam dolu niečo deje.

Nedialo sa vôbec nič a Marie vyhlásila, že sa nič nestalo, ale on vedel, že sa stalo. Lebo aj pre ňu to bolo prvý raz. Marie povedala, že je to je zlaté, keď je taký neistý, že sex predsa nie je vrcholový šport a že je dosť iných vecí, ktoré môžu robiť, a že majú na všetko more času. Lenže jeho nič nemohlo utešiť – ležal v posteli s najúžasnejším dievčaťom na svete a pocit zúfalstva v ňom silnel a silnel.

WENGER

V noci sa zobudil ako zvyčajne, bolo pol piatej. V hlave sa mu hneď rozkrútil kolotoč myšlienok, hrozivo sa vynárali z tmy, ovíjali sa okolo neho ako brečtan, tlačili mu na hrud'. A zasa sa zjavili tie prekliate obavy, hnedá fľaštička na hornej poličke v plechovej skrini, farárove chlpaté ruky, matkino tiché stonanie, obálka s červeným pečatným voskom, pohľad zhora na lôžko, v ktorom sa váľal, Mathildine slzy, a potom sa prepadol do kĺzavej prázdnoty. Stále ten istý obraz, ktorý sa rozsypal na prach, len čo cez okno presvitlo denné svetlo. Lebo zlé myšlienky, podobne ako upíri, majú moc len v tme.

Rozhovor s profesorom Mosländerom prebehol inak, ako si predstavoval. Menej dramaticky, oveľa pokojnejšie. Mosländer mu vysvetlil, že už má oslabenú aj pravú stranu srdca, že dušnosť bude prichádzať čoraz častejšie, aj bolesti v nohách. Strojček už nepomôže a na transplantáciu je starý. Aj testy na obličky a pečeň má zlé. Nový liek, do ktorého vkladali toľko nádeje, zrejme nezabral.

„Koľko mám času?“ spýtal sa.